

AdevarulPrezent.com

Vine Isus Atat De Curand?

Written by Dennis Priebe

Credeti ca Domnul Isus vine curând? Nu a fost aceasta întrebarea pusă de adventistii de ziua a saptea în 1950? Sau în 1910? Sau în 1890? Sau de către mileritii din 1844? Cu toate acestea, după un secol și jumătate, noi suntem încă aici, formulând aceeași întrebare. Nu cumva, undeva s-a produs o greșeală tragică? Ar fi posibil ca fiii și nepoții noștri să pună aceeași întrebare, ca adventiști, peste încă cincizeci de ani? Ce să facem pentru a împiedica să se întâmple așa ceva? Ce garanție avem ca Domnul Isus vine într-adevăr foarte curând? Realitatea șocantă este că nu avem nici o garanție. Este posibil ca Domnul Isus să nu vină chiar atât de curând. Eu nu sunt în stare să declar fără echivoc, că Domnul Isus va reveni în următorii zece ani sau măcar în următorii douăzeci de ani.

Apocalipsa 7: 1-3 descrie perioada de timp în care trăim, astfel: "După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vatămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!"

Cei patru îngeri tin de multă vreme vânturile distrugerii. Ei au primit porunca precisă, de a continua să țină vânturile, până când Dumnezeu își va putea încheia lucrarea finală de sigilare. Acest fapt ne dezvăluie două realități. Prima, lucrarea de sigilare încă nu s-a încheiat. A doua, noi nu vom vedea sfârșitul suferinței acestei lumi, până când lucrarea de sigilare nu se va încheia, chiar dacă aceasta se va petrece peste decenii în viitor. Înțelegeți de ce nu avem nici o garanție că Domnul Isus vine curând?

Planul lui Dumnezeu pentru Adventism

Deoarece am afirmat că nu avem nici o garanție că Domnul Isus vine curând, permiteți-mi să adaug că, totuși, eu cred că este posibil ca Domnul Isus să vină foarte, foarte curând. Se pare că există anumite perioade precise, când Dumnezeu accelerează evenimentele de pe pământ și din biserică, conducându-le până într-un punct culminant, după care, asteapta să vadă dacă poporul Lui este pregătit să înainteze odată cu El.

În 1844, Dumnezeu a condus cu putere evenimentele prin intermediul miscării milerite și, dacă poporul Lui s-ar fi unit în credință, imediat după marea dezamăgire, lucrarea de sigilare

ar fi putut fi încheiata foarte rapid. Dar, după marea dezamăgire mișcarea s-a fărâmitat în numeroase grupări, iar Dumnezeu nu Si-a putut încheia lucrarea de sigilare.

Apoi, timp de patruzeci de ani, starea de lucruri a continuat la un nivel relativ constant, până în 1888, când Dumnezeu a început să accelereze din nou evenimentele din lume și din biserică, spre un alt punct culminant. Încă odată, Dumnezeu a privit cu speranță, așteptând să vadă dacă poporul Lui este capabil să înțeleagă situația și să se gândească serios la plecarea acasă. Dar încă odată, planurile lui Dumnezeu au fost deturnate, de data aceasta, prin egoismul, spiritul de critică și dorința de putere a unora dintre adventiștii de ziua a șaptea. Ca urmare, starea de lucruri și reluat cursul constant încă nouăzeci de ani după aceea. Reflecțând asupra acestei situații, convingerea mea este că, în prezent, ne deplasăm din nou spre unul dintre acele rare puncte culminante ale istoriei, când Dumnezeu accelerează evenimentele încă odată într-o desfășurare finală. Și, încă odată, El speră că poporul Lui va înțelege perspectivele vesniciei și se va uni cu El în rezolvarea problemei pacatului. Vor reuși ei de data aceasta? Vom reuși noi de data aceasta? Dacă considerăm că suntem dispuși să luăm în serios numele pe care ni le-am ales - adventiști de ziua a șaptea - atunci, istoria pacatului ar putea fi încheiată într-un timp foarte scurt. Pe de altă parte, dacă vom continua să dormim și să ne felicităm pentru bisericile noastre frumoase, pentru înaltele noastre calități și pentru numărul crescând de botezuri, în anumite părți ale lumii, altele decât în America de Nord, atunci, punctul culminant va trece pe lângă noi, exact așa cum au trecut celelalte, iar această lume obosită va continua să lupte pentru supraviețuire, în timp ce tu și eu vom intra dezamăgiți în morminte.

Poporul ales al lui Dumnezeu

În trecut, în timpul Domnului Hristos, evreii aveau câteva declarații deosebite de pretuite, pe care le citau cu plăcere, când situația lor pare să se înrăutățească. Una dintre acestea se află în Ieremia 31: 53-37. "Așa vorbeste Domnul, care a făcut soarele să lumineze ziua, care a rânduit luna și stelele să lumineze noaptea, care întărește marea și face valurile ei să urle, El, al cărui Nume este Domnul ostirilor: „Dacă vor înceta aceste legi dinaintea Mea, zice Domnul, și neamul lui Israel va înceta pe vecie să mai fie un neam înaintea Mea!” Așa vorbeste Domnul: „Dacă cerurile sus pot fi măsurate, și dacă temeliele pământului pot fi cercetate, atunci voi lepăda și Eu pe neamul lui Israel, pentru tot ce a făcut”, zice Domnul". Vorbind despre Ierusalim, în versetul 40, Domnul spunea: "și nu vor mai fi niciodată nici surprate, nici nimicite".

Dumnezeu le spusese evreilor că, atât timp cât soarele, luna și stelele vor rămâne pe cer, Israel va rămâne poporul ales. El le-a făgăduit că, pe cât de sigur este faptul că nimeni nu poate măsura întinderea cerului sau adâncimea pământului, tot atât de sigur este faptul că El nu va lepăda pe Israel. Ellen White comentează: "Iudeii aplicau aceste cuvinte, spunând că se refera la ei însșiși; și pentru că Dumnezeu a manifestat mila și o favoare atât de mare față de ei, iudeii se laudau ca, indiferent de pacatele sau nelegiuirile lor, El îi va păstra ca națiune favorizată și Își va revarsa binecuvântările Sale speciale asupra lor. Acest pericol a amenințat în toate veacurile poporul lui Dumnezeu; și îi amenința în mod special pe cei care traiesc aproape de încheierea timpului . . . Dacă își închid ochii, fata de propria lor decadere, așa cum au procedat iudeii și dacă aleg să meargă pe propriile lor cai, Domnul le va da o orbire a minții și o împietrire a inimii, ca să nu poată discerne lucrurile Duhului lui Dumnezeu" (Redemption, vol. 1, pp. 38-39).

Dar, nu pare fagaduinta pe care tocmai am citit-o, o asigurare absoluta; nu erau iudeii îndreptatiti sa creada ca Israel va ramâne pentru totdeauna poporul ales al lui Dumnezeu? Nu suntem noi, de asemenea, îndreptatiti, sa credem ca biserica noastra va merge înainte, atunci când citim ca, desi pare sa cada, ea nu va cadea? Sau, atât ei cât si noi, am uitat ca mai exista înca un principiu crucial, exprimat în aceeasi carte? "Tot asa însa, deodata zic despre un neam, sau despre o împaratie, ca-l voi zidi sau ca-l voi sadi. Dar daca neamul acesta face ce este rau înaintea Mea, si n-asculta glasul Meu, atunci îmi pare rau si de binele, pe care aveam de gând sa i-l fac" (Ieremia 18:9,10).

Orice fagaduinta pe care Dumnezeu a adresat-o vreodata unei persoane sau unui popor, cu privire la relatia lor cu El si cu privire la viitorul lor, a fost conditionata de raspunsul acestora fata de vointa Lui declarata. Moise exprima aceasta idee, în Deuteronom 28: "Daca vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tau, pazind si împlinind toate poruncile Lui pe care ti le dau astazi, Domnul, Dumnezeul tau, iti va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pamânt. Iata toate binecuvântarile care vor veni peste tine si de care vei avea parte, daca vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tau" (vs. 1,2). "Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ti-a jurat El, daca vei pazi poruncile Domnului, Dumnezeului tau, si vei umbla pe caile Lui" (v. 9). "Domnul te va face sa fii cap, nu coada; totdeauna vei fi sus, si niciodata nu vei fi jos, daca vei asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului tau, pe care ti le dau astazi, daca le vei pazi si le vei împlini" (v. 13).

"Dar daca nu vei asculta de glasul Domnului, dumnezeului tau, daca nu vei pazi si nu vei împlini toate poruncile Lui si toate legile Lui, pe care ti le dau astazi, iata toate blestemele care vor veni peste tine si de care vei avea parte" (v. 15). "Domnul va trimite împotriva ta blestemul, turburarea si amenintarea, în mijlocul tuturor lucrurilor de care te vei apuca, pâna vei pieri curând, din pricina rautatii faptelor tale, care te-a facut sa Ma parasesti" (v. 20). "Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmari si te vor ajunge pâna vei fi nimic, pentru ca n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tau, pentru ca n-ai pazit poruncile Lui si legile Lui, pe care ti le-a dat" (v. 45).

Moise a avertizat poporul Israel în mod clar, spunându-le ca, daca vor persista în neascultare fata de poruncile lui Dumnezeu, se vor confrunta cu posibilitatea reala a unei distrugerii totale. Ellen White afirma foarte succint: "Ar trebui retinut faptul ca atât fagaduintele, cât si amenintarile lui Dumnezeu sunt conditionale" (Ev. 695). Stiasi ca si noi suntem în pericolul de a uita acest principiu, asemenea iudeilor din timpul Domnului Hristos?

Avertizari pentru noi

Probabil ca ar fi de folos sa revedem câteva declaratii inspirate, care nu sunt citite prea des în cercurile adventiste de ziua a saptea: "Sunt plina de tristete, când ma gândesc la starea noastra ca popor . . . la regresul nostru constant, care ne-a separat de Dumnezeu. . . Si totusi, opinia generala spune ca biserica este înfloritoare si ca pacea si prosperitatea spirituala se vad pretutindeni în mijlocul ei. Biserica I-a întors spatele Conducatorului ei, Domnul Hristos, si se întoarce, încet, încet pe drumul catre Egipt" (5T 217). "Întregul trup este bolnav, datorita administrării si a planuirii gresite" (TM 397). "O putere ciudata a taiat cablul ancorei. . . iar noi plutim în deriva pe mare, fara harta si fara compas" (RH 24 iulie, 1888). "Voi mergeti pe aceeasi cale ca pe care a mers Israelul din vechime. Neglijenta voastra de a urma lumina, va

va aseza într-o situație mai nefavorabilă decât aceea a iudeilor, asupra cărora Domnul Hristos a pronunțat un blestem" (5T 75-76).

"Dacă această biserică, aflată în prezent în regres din toate punctele de vedere, nu se va pocăi și nu va fi convertită, va mânca din rodul propriilor ei fapte, până când se va scârbi de ea însasi" (8T 250). "Ma doare să spun, frații mei, că păcatul neglijenței voastre de a umbla în lumina, v-a învaluit în întuneric. Chiar dacă sunteți onști în nerecunoașterea și neascultarea luminii; îndoială pe care ați cultivat-o și neglijența voastră în ascultarea de cerințele lui Dumnezeu, v-au orbit mințile, așa că, pentru voi, întunericul este lumina, iar lumina este întuneric" (5T 71).

"Oh, cât mari sunt privilegiile care ne sunt acordate ca popor al lui Dumnezeu! Dar, dacă Dumnezeu nu a crutat pe poporul pe care El l-a iubit, atunci când au refuzat să umble în lumina, cum poate El să crute poporul pe care El l-a binecuvântat cu lumina cerului, dezvăluindu-le cel mai înalt adevăr încredințat vreodată omului muritor, spre al vesti lumii? . . . Decăderea din interiorul poporului va atrage condamnarea lui Dumnezeu, așa cum a s-a întâmplat cu Ierusalimul. . . . Frații mei, noi nu știm ce se afla în fața noastră. . . . Dumnezeu să lucreze cu noi și pentru noi, pentru că păcatele care au determinat mânia Sa asupra lumii antediluvienă, asupra Sodomei și a Gomorei și asupra Ierusalimului din vechime, să nu devină și păcatele noastre" (Letter to Butler and Haskell, 8 decembrie, 1886).

"Ce ar face Mântuitorul, dacă ar trebui să vină la noi acum, așa cum a venit la Iudei? El ar avea de îndeplinit aceeași lucrare" (RH, vol. 2, p. 308). "Ierusalimul constituie o reprezentare a ceea ce se va întâmpla cu biserică, dacă va refuza să primească și să urmeze lumina dată de Dumnezeu. . . . Acestea nu sunt povești ieftine, ci adevărul" (8T 67, 68). "Dacă imitam exemplul lor de faradelege și ne îndepărtăm de Dumnezeu, vom cădea la fel de sigur ca ei" (1T 608, 609). "Când o biserică se îngâmfa și se mândrește, nu prin dependența de Dumnezeu, nu prin înălțarea puterii Lui, ea va fi parasită în mod sigur de Domnul, și va fi doborâtă. Când un popor se preamărește pe sine prin bogăție, inteligență și cunoaștere și prin orice altceva, în afara de Domnul Hristos, va ajunge curând în confuzie" (8T 127). Acestea declarații inspirate sunt extrem de serioase. Ele ar trebui să constientizeze de fapt că principiul profetiei condiționale se aplică și pentru noi, în aceeași măsură în care s-a aplicat pentru Israelul din vechime. Asemenea lor, noi suntem puși la încercare, pentru a se vedea ce vom face cu poruncile lui Dumnezeu. Oare vom asculta noi, beneficiind ca urmare de toate binecuvântările legământului, sau ne vom aseza, prin neascultare, în afara grănilor făgăduințelor lui?

Corabia care va reuși să treacă prin încercare ne reprezintă pe fiecare, în mod individual, nu vreă entitate în exteriorul nostru, care ne va purta spre victorie, doar să ne prindem de ea. Corabia Adventismului va reuși să înainteze, numai dacă ne vom dedica, în mod individual, toate puterile, pentru a învăța și pentru a împlini planul lui Dumnezeu în timpul acesta de criză. Cu alte cuvinte, deciziile noastre individuale sunt cele care vor hotărî ce anume se va întâmpla cu biserică.

Aici se impune următorul mesaj de avertizare. Eu nu sugerez că cea mai bună cale de a împlini voia lui Dumnezeu este aceea de a ne separa de biserică organizată. De fapt, mai tem că, dacă toți cei credincioși față de Dumnezeu, s-ar separa de biserică, aceasta ar fi condamnată la ruină, în mod sigur, iar noi am fi în pericolul real de a pierde ocazia mareă de a grăbi cea de a doua venire și ar fi posibil să ne confruntăm cu perspectiva neplăcută de a

merge dezamagiti în morminte. Ceea ce doresc sa spun eu este sa nu îndraznim sa fim prea linistiti si prea multumiti, complacându-ne în ideea ca, datorita faptului ca biserica va trece victorioasa în încercare, vom trece si noi, în mod automat, daca ne prindem de ea. A te atasa de biserica, pur si simplu nu este destul. Singura noastra speranta consta într-o viata de studiu si rugaciune cum nu a experimentat nimeni dintre noi mai înainte.

Care este remediul?

Cum putem fi siguri ca nu vom repeta greseala iudeilor si nu ne vom pierde pozitia ca ramasita a lui Dumnezeu? Cum putem iesi biruitori din încercare, oferindu-i lui Isus posibilitatea de a pune capat suferintei acestei planete într-un viitor foarte apropiat? Pot sugera gândul ca niciodata nu putem fi mai orbi, decât atunci când ignoram esecurile din trecut, presupunând ca noua nu ni se vor întâmpla niciodata. Am avut parte de o demonstratie dramatica a capacitatii omului de deturna planul lui Dumnezeu, chiar în interiorul bisericii noastre. Daca avem o sansa, oricât de mica, de a fi ramasita finala a lui Dumnezeu astazi, trebuie sa înțelegem, cât se poate de clar, în limitele noastre umane, ce anume s-a întâmplat în perioada dintre anii 1888 si 1990. Aceea a fost cea mai recenta ocazie a noastra de a merge acasa, si trebuie sa stim de ce nu s-a reusit. Va îndemn sa asezati subiectul în capul listei de studiu si rugaciune.

Cum a privit Dumnezeu solia de la 1888? "În marea Lui mila, Domnul a trimis poporului Sau, cea mai pretioasa solie, prin fratii Waggoner si Jones" (TM 91). "Daca este înțeleasa în adevaratul ei caracter si daca este proclamata în Duhul, slava acestei solii va lumina lumea" (Ms. 15, 1888). Acesta este limbajul strigatului cu glas tare al solicii celui de-al treilea înger. Iar concluzia pe care putem sa o formulam este ca, prin solia de la 1888, Dumnezeu a intentionat sa-Si pregateasca poporul si sa vesteasca lumii o avertizare finala. Dar ce s-a întâmplat?

Prin manifestarea opozitiei fata de aceasta solie, Satana a reusit, într-o mare masura, sa închida calea prin care poporul nostru trebuia sa primeasca puterea speciala a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea cu ardoare sa le-o ofere. . . . Lumina care trebuia sa lumineze cu slava ei întregul pamânt, a fost respinsa si, prin actiunea fratilor nostri a fost tinuta, într-o mare masura, departe de lume" (ISM 234, 235). Cu alte cuvinte, prin dispute si gelozie si prin opozitie deschisa, oamenii au reusit sa amâne cea de a doua venire a lui Hristos, pentru înca o suta de ani.

"Dumnezeu le-a dat fratilor Jones si Waggoner o solie pentru popor. . . . Când respingeti solia adusa de catre acesti oameni, voi Îl respingeti pe Domnul Hristos, sursa solicii" (Letter 51-A). În anul 1888, în timpul prezentarilor de la Minneapolis, Ellen White a stat în primul rând si a fost auzita spunând, din nou si din nou, "Amin, exista multa lumina aici". Cu o ocazie, ea declara ca Dr. Waggoner a fost în stare sa prezinte neprihanirea prin credinta, într-o maniera în care ea nu a reusise.

În ultimii ani a existat o încercare majora de a se dovedi ca, desi unii dintre conducatori au respins solia de la 1888, majoritatea au acceptat-o, si chiar oponentii ei s-au pocait mai târziu, alăturându-se în sustinerea ei. Ca rezultat, ni s-a spus, biserica noastra a ajuns sa accepte solia a neprihanirii prin credinta, iar noi am predicat-o în permanenta de atunci. Aceasta încercare are deficiente serioase. În primul rând, daca am fi acceptat solia, am fi fost deja de mult în

împarata lui Dumnezeu. Prezenta noastra pe acest pamânt demonstreaza ca problema încă exista. În al doilea rând, dovada istorica arata o continua respingere a soliei, la multa vreme dupa 1888. Voi face un pas mai departe. Eu nu cred ca, de la acea data si pâna acum, noi, ca biserica, am înțeles, predicat sau trait solia de la 1888. Fie am fost prinsi în capcana legalismului, fie în capcana neprihanirii atribuite.

În 1926, fratele A. G. Daniells, fost presedinte al Conferintei Generale, scria: "Solia nu a fost niciodata primita, nici proclamata, nici vestita în mod clar, asa cum ar fi trebuit, pentru a permite ca biserica sa primeasca nemasuratele binecuvântari care veneau odata cu ea" (Christ Our Righteousness, p. 47). În 1898, Ellen White încă vorbea despre dezbinare, împotrivire si respingere încapatâna a luminii. În 1902, ea spunea: "Am fost instruita ca experienta teribila de la Conferinta Minneapolis constituie unul dintre cele mai triste capitole din istoria celor ce cred în adevarul prezent" (Letter 179, 1902). W. C. White, fiul ei, scria: "Dar cel mai serios aspect al lipsei de loialitate a constat în faptul ca, deoarece sora White accentua importanta soliei neprihanirii prin credinta si, prin aceasta, pare sa-i sustina pe acesti frati (Waggoner si Jones), contrar judecatii lor, s-a ajuns la dezvoltarea unui spirit de respingere a marturiilor sorei White" (A. V. Olson, Thirteen Crisis Years, p. 332). Este posibil ca plaga atacarii si ignorarii scrierilor ei, sa își aiba radacinile în anii de dupa 1888?

Probabil ca miezul întregii probleme se afla în urmatoarele comentarii scrise de catre Ellen White, în 1901. "S-a spus destul, din nou si din nou, dar nu se face nici o schimbare; ei procedeaza exact la fel, pretinzând ca accepta solia; dar nu fac nici o modificare" (Talk in Battle Creek College library, 1 aprilie, 1901). Acceptarea prefacuta, dar fara a se face nici o schimbare, nu va încheia niciodata lucrarea lui Dumnezeu, nici chiar într-o suta de ani. Este posibil ca acesta sa fie ceea ce i-a încurcat pe unii istorici care au crezut ca o slujire cu buzele a însemnat o acceptare din inima? Este posibil ca acelasi element sa constituie si problema noastra contemporana?

Inspiratia ne spune ca liderii Conferintei Generale de la 1901 "au închis si au baricadat usa împiedicând intrarea Duhului . . . Usile au fost baricadate împotriva puterii ceresti care ar fi spulberat tot raul" (Letter from Elmshaven, 5 august, 1902). "Rezultatul ultimei Conferinte Generale a însemnat cea mai mare, cea mai teribila durere a vietii mele. Nu s-a facut nici o schimbare" (Letter from Elmshaven, 15 ianuarie, 1903).

În ce consta solia de la 1888?

Asadar, daca este adevarat ca Dumnezeu urmeaza sa-Si încheie lucrarea pe pamânt prin solia de la 1888, si daca este adevarat ca noi nu am ascultat niciodata, în mod real, solia de la acea data, cu exceptii izolate; în ce consta aceasta solie care ar fi putut produce ploaia târzie si strigatul cu glas tare atunci, si care va le produce astazi, daca o vom accepta? Solia poate fi rezumata într-un singur verset biblic - Hristos în voi, nadejdea slavei. Solia de la 1888 s-a concentrat asupra pregatirii poporului lui Dumnezeu pentru înaltarea la cer; prin urmare, a avut multe de spus despre modul de a ajunge desavârsiti în Hristos, pregatindu-ne astfel pentru încheierea timpului de proba. Solia nu a tratat subiectul sigurantei personale a mântuirii, ci îndreptarea si glorificarea numelui lui Dumnezeu.

Probabil ca ar fi de folos sa citam câteva extrase scurte din mesajele prezentate de catre Jones si Waggoner: "Domnul Hristos a preluat însusi trupul uman, nu al unei fiinte fara pacat, ci

trupul omului pacatos, asa cum este el. Acest trup a avut toate slabiciunile si tendintele pacatoase la care este supusa natura umana cazuta" (Waggoner, Christ and His Righteousness, pp. 26, 27). "Noi am lasat în experienta crestina, ici si colo, mici rezerve pentru pacat. Nu am îndraznit niciodata sa ajungem în punctul în care sa credem ca viata crestina trebuie sa fie o viata fara pacat. Noi nu am îndraznit sa credem sau sa predicam ideea aceasta. Dar, ca urmare, nu putem predica legea lui Dumnezeu pe deplin. De ce? Pentru ca nu înțelegem puterea îndreptării prin credinta". (Waggoner, G. C. Bulletin, 1891, pp. 156, 159). Aici se afla deosebirea dintre modul în care este prezentata îndreptarea de evanghelici si modul în care este prezentata îndreptarea în soliei de la 1888. Numai în solia de la 1888 auzim despre puterea de a ne feri de pacatuire, iar aceasta victorie asupra pacatului este întotdeauna legata de natura cazuta a lui Hristos.

"Domnul Hristos trebuie sa fie în noi, asa cum era Dumnezeu în El, iar caracterul Lui trebuie sa fie în noi, tot asa cum era caracterul lui Dumnezeu în El . . . Cooperarea dintre divin si uman - taina lui Dumnezeu în tine si în mine - . . . este solia celui de al treilea înger" (Jones, G. C. Bulletin, 1893, p. 207). "Prin Isus Hristos, asa cum era El, în trup pacatos, Dumnezeu a demonstrat în fata universului, ca El este în stare sa aleaga ia în stapânire orice trup pacatos, într-o asemenea masura, încât manifestarea prezentei Lui, a puterii si slavei Lui, sa învinga manifestarea pacatului. . . . Prin urmare, Dumnezeu ne va lua asa cum suntem, si va lucra în noi, într-o asemenea maniera, încât firea noastra pacatoasa sa înceteze a-si exercita influenta si sa înceteze sa afecteze pe cineva; deoarece Dumnezeu se va manifesta prin propria Sa prezenta neprihanita si prin slava Sa, în ciuda a aceea ce suntem noi si în ciuda naturii noastre pacatoase. . . . Aceasta este taina lui Dumnezeu, ,Hristos în voi, nadejdea slavei' - Dumnezeu manifestat într-un trup pacatos" (Jones, G. C. Bulletin, 1895, p. 303). "Deci trupul Domnului Isus Hristos a fost trupul nostru, si îi El exista tot ceea ce "exista în trupul nostru" - toate tendintele spre pacat existente în trupul nostru erau si în trupul Lui, influentându-L sa consimta cu pacatul" (Jones, G. C. Bulletin, 1895, p. 328). "Desavârsirea caracterului este tinta crestina - desavârsirea în trupul omenesc care traieste în aceasta lume. Domnul Hristos a atins aceasta tinta, traind în trupul omenesc, în aceasta lume, si a deschis si a consacrat o cale, prin care, fiecare credincios sa o poata atinge, în El" (Jones, the Consacrated Way to Christian Perfection, p. 84). "Dar înainte de încheierea timpului de proba, va exista un popor atât de desavârsit în El, încât, în ciuda trupului lor pacatos, ei vor trai vietii fara pacat. Ei vor trai vietii fara pacat în trupuri muritoare, deoarece Acela care a demonstrat ca are putere asupra tuturor vietilor trupesti, va trai, în ei, o viata fara pacat, într-un trup pacatos" (Waggoner, G. C. Bulletin, 1901, p. 146).

Nu sunteti de acord ca acesta este un mesaj rar în zilele noastre? În loc de a studia mesajul acesta si de învăta cum sa-l aplicam, noi suntem divizati, întrebându-ne daca Domnul Hristos a luat natura noastra cazuta sau natura necazuta a lui Adam. Chiar mai mult, îi sfatuim pe cei din poporul nostru, sa nu discute despre subiectul acesta. Suntem aproape siguri ca desavârsirea este un cuvânt rau si ca ideea unei vietii fara pacat constituie o extrema fanatica. Sanata a realizat o lucrare ilustra de închidere a mintii noastre, fata de singura solie care ne poate pregati pentru cea de a doua venire. Dar Satana nu a reusit sa realizeze aceasta lucrare destul de bine. În ciuda celor mai mari eforturi ale sale de a distruge aceasta solie, ea este vie si sanatoasa, si tot mai multi oameni își dau seama de importanta ei.

Sa ascultam apelul lui Dumnezeu pentru noi, prin solul Sau inspirat. "Lumina stralucește de la tronul lui Dumnezeu. Care este scopul acestei lumini? Scopul ei este ca poporul sa poata fi

pregatit pentru a rezista în ziua lui Dumnezeu. Voi, cei care ati dedicat timp si bani pentru a va ornamenta aparentele si pentru a va decora casele, as dori sa va întreb: ‚Este Hristos, nadejdea slavei întrupata în voi?’ Ziua aproape a trecut. Este prea târziu sa fim preocupati de lucrurile ieftine ale lumii, este prea târziu pentru o lucrare superficiala. Este prea târziu pentru a-i acuza cu glas tare pe oameni ca manifesta prea multa sârguinta în slujba lui Dumnezeu, spunându-le: ‚Sunteti prea agitati, sunteti prea insistenti si prea categorici" (RH 4 martie, 1890).

Eu cred ca poporul lui Dumnezeu nu va lasa înca odata sa treaca pe lângă ei aceasta ocazie de aur. Vad o trezire în rândul bisericii si nu cred ca Satana va fi în stare sa îi adoarma iarasi pe toti. Dar notati un aspect. Aceasta trezire are loc doar în rândul unei minoritati. Majoritatea continua sa doarma, într-un somn de moarte, presupunând ca, atât timp cât vin la biserica, se afla în siguranta. Ce trezire tragica va avea loc, când majoritatea adventistilor de ziua a saptea își vor da seama ca au semnul fiarei. Daca doriti sa evitati o asemenea tragedie si daca doriti sa-L vedeti pe Domnul Hristos revenind pe acest pamânt foarte curând, atunci va rog sa va reorganizati vietile voastre, daca e necesar. Asezati subiectul soliei de la 1888 în fruntea prioritatilor voastre si petreceti, în studiu si rugaciune, mai mult timp decât oricând înainte în viata voastra.

Amin!